

———— Fellingner Károly

EGYÜTT

Felzabállak,
teljesen az enyém
maradsz,
jóllakom, csak a szemem
marad éhes miattad,
amit nem bocsáthatok meg neked soha.

Ha teljesen az enyém vagy,
világra kell hoznom téged,
a világra, ahol
sose találkozhatunk,
és ahol sose lehetünk
egyszerre jelen.

Olyan ez,
mint a szerelmes költő radírgumija,
amit már nem is használ,
hiszen egyenesen a gépbe írja verseit.

LOBOGÁS

Halott apámért virraszt az ősi éjszaka,
élteti, betakarja apám hideg szíve,
hitehagyott sírjában magára talál az
Isten, a nemlétbe jut el először híre.

Beszélőre hívja apám a kósza csönd most,
öltögeti nyelvét, tűbe kerül a cérna,
vagy mint a setét gondolat, hálás vakremény,
mindenkinek van a börtönfalban egy téglá.

TARTALOMJEGYZÉK

Legkisebb köze
a temetéshez
a halottnak
van.

FÜGGÉS

Függök a testemtől,
Függök a képességeimtől,
a lelkeimtől,
a helytől, ahol élek,
csak a szabadságtól,
az igazságtól
és az Istentől nem függök.
Mindig megvan az a ház,
amelyet nem lehet összedönteni,
bár ha emberek nem lennének,
összedőlne az magától.
Istent nem lehet teremteni,
mert ha lehetne, nem az volna
a tudománynak és a művészetnek
a közös rendeltetése,
hogy tökéletes dominókat
hozzon létre.
Elvesztem a szépségben:
mire feljön a nap,
nincs minnek kiderülnie.

AHOGY A HÁZAKRÓL

Ahogy a házakról a vakolat,
úgy potyog le a felpuffadt holdról
nagy darabokban az idő.

Amikor eltűnik,
betemeti a Teremtőt.

Csak azokból a szerelmekből
érdemes síneket önteni,
melyek a végtelenben találkoznak.

A CSERESZNYEFA

A cseresznyefa már kitalált,
lehullott az a sok levele.
Mire az utolsó is elhagyta az ágat,
elhittem, hogy a kavicsok
megszámolhatók a tó alján,
a tóban, amelyben az égitestek
mosakszanak,
de ruhájukat nem vetik le,
csak amikor eltűnnek a szemünk előtt.

A kavicsok olyanok, mint
a lemerült elemű zsebrádiók,
halszeműek és halszájúak,
alapjában véve
nem hiányzik belőlük semmi,
de valamit mégis
rendelni szeretnének nálam,
azon gondolkodnak,
hogyan mi nincs a tarsolyomban.

A cseresznyefa már kitalált,
az utolsó levele
olyan, mint én,
amikor kihagyom a megítélt büntetőt.
A szabadság felesel itt
a megszelídített cirokseprűvel.

KORHADT DIÓFAÁGAK

Gyóni Gézának

Korhadt diófaágak őrletéből
készül a friss, finom bejglitöltelék,
mire felszál a köd, felszál a páva
is, falra firkál, szivárványra az ég.

Szabadságunk annyi, hogy hagyjuk magunk
számításból megalázni dalolva,
boldogok vagyunk mi, reménytelenek,
áhítózunk a jó meleg pokolra.

Mint ütőerünk ver, hátunk csapkodjuk,
nincs mit elveszítenie szívünknek,
úgy akarjuk a jót, hogy érte csalunk,
közben a halál álmunkból felébreszt.

A SZEGÉNY

A szegény, éhes gyermek
legszívesebben a földbe bújna
szégyenében,
hogy meglelve ott
a strucc fejét,
kihúzza onnan
és lerágja.

Milyen irigylésre méltó a múltó pillanat!

Megeszi a széttört homokóra üvegszilánkjait,
s van ideje egy kupacba seperni
a homokot,
hogy beledugja a fejét.